

Το θυμωμένο ξωτικό

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα δάσος μακρινό, ζούσε ένα μικρό, πράσινο ξωτικό.
Ήταν τόσο μικρό, που αν άνοιγες την παλάμη σου, χωρούσε να μπει όλο μέσα!

Είχε φτιάξει ένα όμορφο σπίτι, από το κέλυφος ενός κόκκινου μούρου. Και κάθε πρωί όταν ξυπνούσε, έβγαινε στον κήπο του και από εκεί, το θαύμαζε!
«Καλημέρα πανέμορφο μου μουρόσπιτο!», έλεγε.

Στους περιπάτους του στο δάσος, όταν συναντούσε τα ζώα, τα καλούσε στο σπίτι του να παίξουν. Αλλά αυτά, όσο και αν προσπαθούσαν, δε χωρούσαν να μπουν στο μουρόσπιτο. Αυτό βέβαια, δεν ενόχλησε ποτέ κανέναν. Έπαιζαν όλοι μαζί, όμορφα στην αυλή.

Όλα κυλούσαν
ειρηνικά στο
δάσος.

Όσπου μια νύχτα,
το ξωτικό ξύπνησε
απότομα μέσα
στον ύπνο του!
Κρύος αέρας του
φυσούσε το
πρόσωπο.

Όταν άνοιξε τα
μάτια του,
είδε ότι το
όμορφο
μουρόσπιτο του
δεν είχε πια
οροφή!

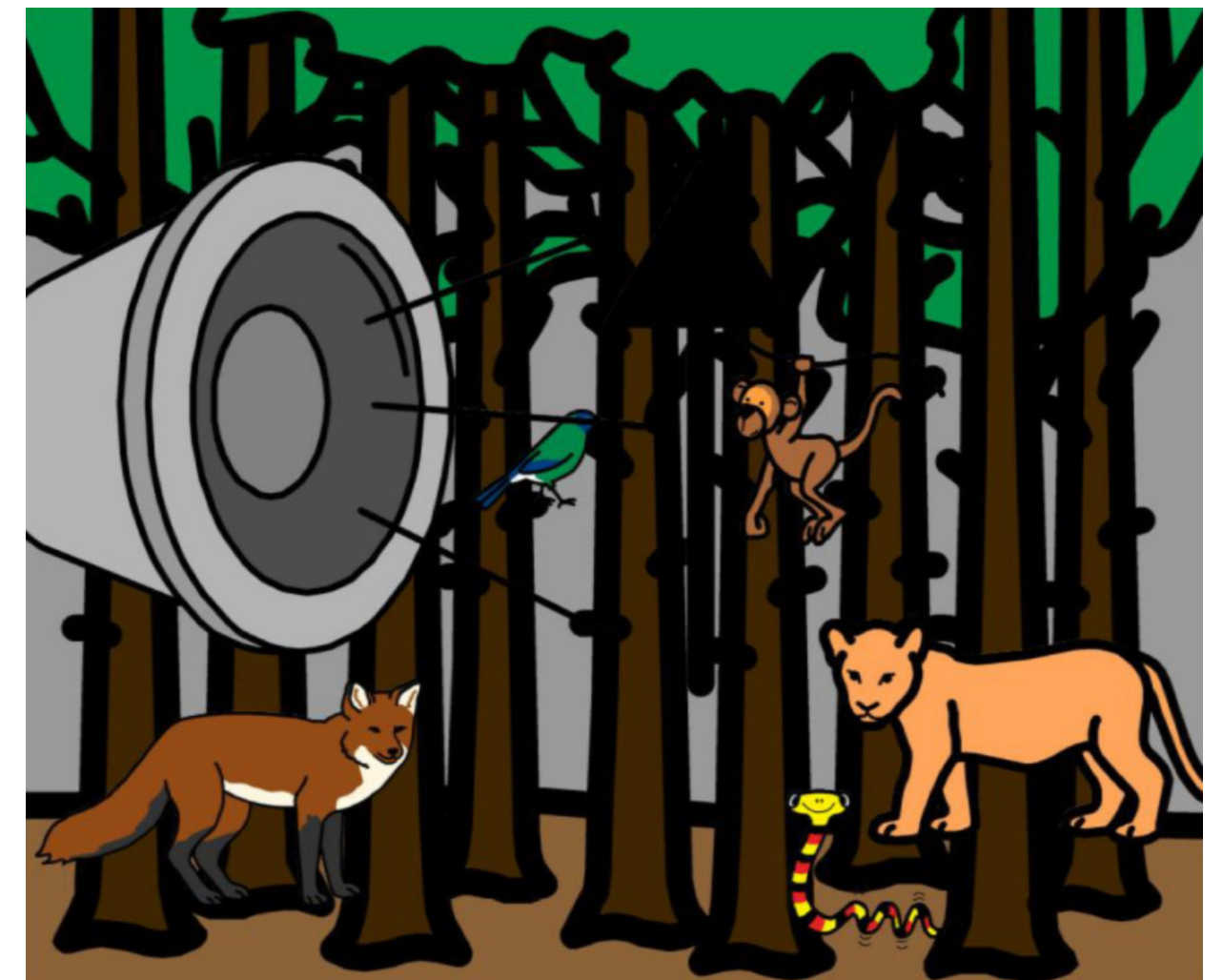
Κάποιος επισκέπτης
του δάσους πρέπει
να ήταν απρόσεκτος
και να μην είδε το
σπίτι μου. Σκέφτηκε.
Και το πάτησε!

Το ξωτικό άρχισε να
νιώθει την κοιλιά
του να σφίγγεται
και την καρδιά του
να χτυπάει τόσο
δυνατά, που ένιωθε
ότι θα βγει έξω από
το σώμα του!

Και όσο κοιτούσε το σπασμένο του σπίτι, τόσο πιο πολύ νευρίαζε και το χρώμα του άρχισε να αλλάζει. Από πράσινο, άρχισε να γίνεται κόκκινο ! Όσο περισσότερο θύμωνε , τόσο και η φωνή του δυνάμωνε.

Έριξε μια τόσο δυνατή κραυγή, που ακούστηκε σε ολόκληρο το δάσος ! Ακούστηκε μέχρι εδώ, στη δική μας γειτονιά.

Τρομαγμένα τα ζώα του δάσους, πήγαν να δουν τι συμβαίνει .
Τι σου συμβαίνει ; Τον ρώτησαν
Είμαι θυμωμένος ! Τους απαντάει .
Μες στη νύχτα, κάποιος έσπασε το σπίτι μου. Και τώρα δεν έχω σπίτι ! Δεν έχω που να μείνω . Ήταν απρόσεχτος και με έχει νευριάσει πάρα πολύ. Δε μ'αρέσει που έγινα κόκκινος, ούτε που η φωνή μου έγινε τόσο δυνατή. Αλλά δεν μπορώ να το ελέγξω.

Οι φίλοι του τον πλησίασαν: *Μα φυσικά και μπορείς. Έλα, θα σου δείξουμε τον τρόπο.*
Όλοι μαζί ξάπλωσαν αναπαυτικά στο χώμα και έκλεισαν τα μάτια.
Πάρε μια βαθιά ανάσα, κράτα τη.. κράτα τη... και φφφφφφ (εκπνοή)
Άκου τον χτύπο της καρδιάς σου. Τώρα χτυπάει πιο αργά.
Άκου..
Άκου το κελήδημα των πουλιών.. Νιώσε τη ζεστασιά του ήλιου.. Όλη την αγάπη που έχεις γύρω σου. Μέσα σου. Ο θυμός δε θα μπορέσει ποτέ να βγει νικητής. Με κάθε σου αναπνοή τον φυσάς μακριά. Με κάθε θετική σου σκέψη, εξαφανίζεται. Λίγο λίγο... Σιγά σιγά..

*Έτοιμοι; Με το τρία ας ανοίξουμε όλοι μαζί τα μάτια μας.
Ένα, δύο, τρία*

Κοίταξαν ο ένας τον άλλο. Το ξωτικό δεν ήταν πια κόκκινο αλλά ήταν πράσινο ξανά.
Και η φωνή του, δεν τρόμαζε πια τους φίλους του!

Το ξωτικό, έστρεψε το βλέμμα του προς το σπίτι του.
Κοιτάζοντας το, δεν ένιωσε απόγνωση ή θυμό αλλά
άρχισε να σκέφτεται τρόπους που θα μπορούσε να το
ξαναφτιάξει. Και ίσως καλύτερο αυτή τη φορά !

Θα με βοηθήσετε να ξαναφτιάξω το σπίτι μου; Ρώτησε τους φίλους του. Φυσικά ! Αποκρίθηκαν. Και όλοι μαζί, βάλθηκαν στη δουλειά.

Και όσο δούλευαν, μιλούσαν, γελούσαν, λέγανε ιστορίες ... Αααα έκαναν όλοι με μια φωνή κοιτάζοντας το πιο όμορφο μούρο του δάσους. Μα ναι. Αυτό είναι σίγουρα το πιο ομορφο μουρο του δάσους. Τόσο όμορφο μούρο δεν είχε ξαναδεί κανεις. Ούτε στα όνειρα του!

Και μάντεψε ! Σε αυτό χωρούσαν να μπουν μέσα και όλοι του οι φίλοι. Έτσι, τις κρύες ημέρες του χειμώνα θα μπορούσαν να μπαίνουν και να παίζουν εκεί !

Από εκείνη την ημέρα, κάθε φορά που το πράσινο ξωτικό ένιωθε να νευριάζει, να χτυπάει η καρδιά του δυνατά και να αλλάζει η φωνή του, σταματούσε για ένα λεπτό. Σκεφτόταν τα λόγια των φίλων του και ήξερε καλά πως όσο είναι θυμωμένος δε θα μπορεί να βρει ποτέ λύσεις σε αυτό που τον απασχολεί.

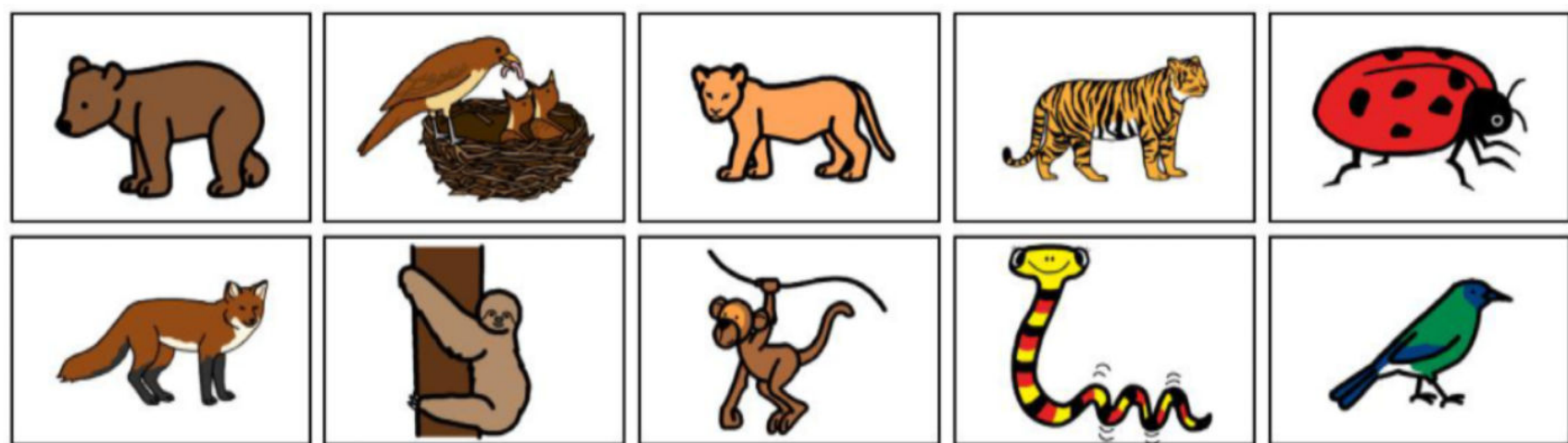
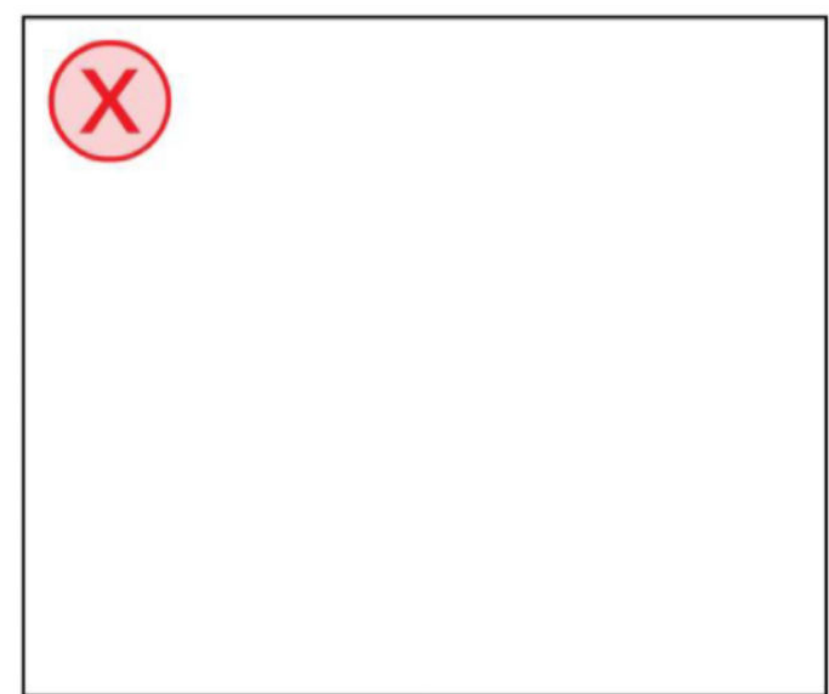

Ξάπλωνε λοιπόν στην αυλή του, ή καθόταν στην αναπαυτική αιώρα που είχε φτιάξει από φυλλωσιές και περίμενε να του περάσει ο θυμός με αναπνοές και χαρούμενες σκέψεις. Όταν ήταν ήρεμος, πάντα έβρισκε λύσεις! Είτε μόνος του, είτε με τη βοήθεια των φίλων του.

Ποια ζώα συνάντησε το ξωτικό στο δάσος ;
 Παρατήρησε προσεκτικά την κάθε σελίδα, κάποια
 ζωάκια είναι καλά κρυμμένα.

ΤΕΛΟΣ

Τίτλος: Το θυμωμένο ξωτικό.
 Συγγραφή, αφήγηση, εικονογράφηση:
 Ελευθερία Βογιατζάκη / U and I in mUsIc
 Εικόνες boardmaker / PECS